

Gabriela Futová – TRAPOŠKA

- Chod' sa učiť! – otcov hlas ma prikvačil rovno vo dverách. Nahnevane som na neho zazrela.

- Doteraz som sa učila, - reagovala som hneď podráždene. – Potrebujem si dať prestávku. Nečakala som na odpoveď a zmizla preč. Cestou do kuchyne som minula mamku, opäť upratovala. Vyčítavo som na ňu pozrela. Nemusela som ani nič povedať, mamka presne vedela, prečo zazerám aj na ňu. Len sklopila oči a ďalej leštila vyleštené zrkadlo. Nikdy sa ma nezastane, prebleslo mi hlavou. A pritom je svedkom, že sa už dve hodiny poctivo bifľujem. Otcovi to však nestačí. V podstate sa doma ani o inom nerozprávame. Len: - Učila si sa? Chod' sa učiť! Prečo sa neučíš?

A pritom ma do učenia vôbec nútiť netreba. Ide mi to celkom fajn. To len otec, vysokoškolský profesor, má pocit, že sa učím primálo. Darmo som mu vysvetľovala, že lepšie známky ako jednoty sa už nedajú získať. On len večne poučuje a mudruje. A to jeho: - Chod' sa učiť! – ma vytáča do nepríčetnosti.

Zato v škole, v škole je super. Možno preto, že sedím s najlepšou babou na svete. Volá sa Marína. S Marínou si rozumieme aj bez slov, bavia nás rovnaké veci a vytáčajú presne rovnaké nezmysly. Ako naposledy. Šibnutá upratovačka.

Ja, hlava zábudlivá, som sa vracala po mobil, ktorý som si nechala v lavici. Marína ma už prezýva Skleróza, lebo naozaj stále niečo niekde nechávam. Upratovačka sa do mňa pustila len preto, že som dvoma skokmi prebehla po mokrej dlážke. Dajmisvete! Ved' sa nič nestalo. Tá žena úplne hysterčila. Vrieskala na mňa ako zmyslov zbavená, ba sa na mňa zahnila aj metlou.

- Asi jej fakt preskočilo, - skonštatovala Marína. A hneď aj vymyslela pomstu.

Zamaskovala sa do roláka, na hlavu si dala moju šiltovku, vybehla späť k triede a o chvíľu sa s úsmevom na tvári vrátila.

- Tak. A má to!

- Čo si urobila? – od zvedavosti som sa až triasla.

- Prebehla som cez chodbu a akože náhodou som jej skopla vedro s vodou. Aspoň má čo utierať!

Od toho dňa sme mali novú zábavu.

Kúsok, ktorý sme vyviedli upratovačke nasledujúci deň, bol asi najlepším, čo sa nám dovtedy podaril. Zamkli sme ju v našej triede. Najprv len neveriacky stláčala kľučku, po chvíli začala klopať a búchať.

- Odomknite! Ihneď odomknite! Neželajte si ma, vy malé beštie! Otvorte!

- Necháme ju tam? – žmurkla som na kamarátku.

- Chceš riskovať ranu metlou?

- Nechcem, - pokrútila som hlavou. – Ale nechať ju tam...

- Ved' školník zvykne prejsť školu, odomkne ju, - mávla Marína rukou.

Treskot dverí ustal.

- Napokon, o pomoc môže zavolať aj cez okno.

- Trapoška.
- Traperka.
- Pod' so mnou na výtvarnú.
- Nechce sa mi. Asi pôjdem počkať mamu.
- Domov?
- Čosi! – zaľukala som si na čelo. – Foter je dnes doma celý deň. Mama sa mi ráno zdala veľmi smutná. Počkám ju pred školou.
- Prečo pred školou?
- Ved' som ti vravela. Mám prísny zákaz vyrušovať našich na pracovisku. Foter zakázal.
- Aj mamu? – čudovala sa Marína.
- Čo ja viem? Otcov zákaz platí aj na ňu.
- Ja za našimi chodievam.
- Viem, ale vaši sú iní.
- Čau.
- Čau.

Pridala som do kroku. Čoskoro som sedela pred bránou školy na múriku. Mama už mala skončiť. Stále sa však neukázala. Po polhodine som začala byť nervózna a napriek otcovmu zákazu som vošla do školy. Za okienkom sedela vrátnička.

- Dobrý deň, môžete mi, prosím, povedať, či už odišla pani Demeterová?
- Nie je odpísaná. Zrejme bude niekde v budove. Môžeš ísť za ňou.

Keď môžem, tak môžem, pomyslela som si. Pre istotu som sa však spýtala na cestu k laboratóriám. Vrátnička mi ochotne poradila. Vo výťahu som si predstavovala mamu v bielom plášti za stolom nad mikroskopom alebo možno so skúmavkami v ruke. Tá bude prekvapená!

Dvere som našla raz-dva. Ani som nezaklopala, len som ich potichu otvorila. Mama bola ku mne otočená chrbtom. Nemala na sebe biely plášť, len rifle a tričko. Kľáčala na kolenách a niečo usilovne zoškrabovala zo zeme. Vedľa nej stálo vedro s vodou.

- Zastupuješ upratovačku? – ozvala som sa veselo.

Mama akoby skamenela. Úplne znehybnela. Zdalo sa, akoby ani nedýchala.

- Mami?
- Áno. Zastupujem, - odpovedala mrazivo.
- To nemohli poprosiť nejakú inú upratovačku? Prečo to dali tebe?
- Lenka, ja som tá nejaká iná upratovačka.

Srdce mi na chvíľu prestalo biť. Tak pre toto som nesmela za mamou do práce... Pocítila som prudké výčitky svedomia. Upratovačku v škole som nazvala spodinou a moja mama je na tom úplne rovnako. Ona predsa nie je spodina. Je milá, múdra a šikovná, a že sa živí upratovaním...

Na druhý deň som našej upratovačke tajne zavesila na vedro čokoládu s veľkým nápisom: - **PREPÁČTE.**